

Balvedäki Märyämə məktub

Bu şəhər unutdu Bakı olmağı,
dönüb bir sən oldu durduğu yerdə.
Neçə illər imiş qadın qururmuş
Allah bu şəhəri qurduğu yerdə.

bu şəhər Allahın Məryəmi bəlkə,
bəlkə buna görə, məhz buna görə,
“bakirə” sözüne yaxındı Bakı.

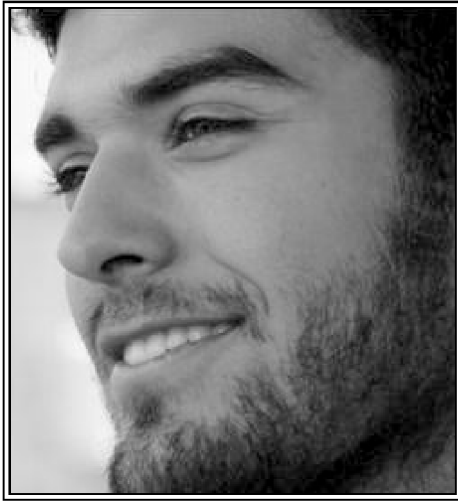
Uzun binaları uzun saçların,
qala divarları qolların kimi,
əllərin kimidi
– soyuq və tərlı.

Qolların qaldırmır bu tənhalığı,
qolların gücsüzdü, zəif və tərlı.

Əzizim, qadınlar ağlamır heç vaxt,
sevinirlər...
ayrılıq onları
yenidən və yenidən
Məryəmə çevirir,
və beləcə davam edir,
bütün bakirələr Bakı olmağa.

Gəl,
qayıt öz qızını qaladan atan şəhərə,
sonra həmin qalanın altında
yumşaq yastığında yatan şəhərə.

Qayıt...
Qayıt...
Qayıt!

Yad şəhər

Bir səhər oyanasan,
pəncərəndən yad şəhər
sənə “salam” söyləyə,
Xəzər dalğalarını yad sahilə söykəyə.
Unudasan hər şeyi,
başqa cür başlayasan bir günəşli səhərə,
yuxunu danışasan sənə yad bir şəhərə.
Gecələr içməyəsən qırmızı,
tünd şərabdən,
şərab edib içəsən qara, tünd gecələri.
Qocalasan bir günlük,
başqa cür dolaşasan köhnə, dar küçələri.
Atıb beşmərtəbədən tozlu xatirələri,
uşaq kimi bağlayıb taxta pəncərələri
Ki, Allah eşitməsın
hıçqırıq səslərini bu qaranlıq mənzildə.
Bir səhər oyanasan,
görəsən nə Xəzər var,
nə Bakı var sahildə...